

Dani Macarie

Omul care
și-a pierdut
patul

un roman

Cuprins

CAPITOLUL 1. Un spirit liber își face simțită prezența	9
CAPITOLUL 2. Răzvan	15
CAPITOLUL 3. Candidatul-surpriză.	18
CAPITOLUL 4. Nu toate vizitele scurte sunt plăcute	20
CAPITOLUL 5. Fluturile din bec	23
CAPITOLUL 6. O zi importantă.	25
CAPITOLUL 7. Sub Rosa	28
CAPITOLUL 8. Ciarli Hoban	33
CAPITOLUL 9. Primul înger.	37
CAPITOLUL 10. Vis cu Anubis	41
CAPITOLUL 11. Destreza Demoniacă.	45
CAPITOLUL 12. Începe. Vitamina C.	50
CAPITOLUL 12 BIS. Nu vrem pace, vrem război	52
CAPITOLUL 13. Incredibilul prinț Ghyka	57
CAPITOLUL 14. Nimic nu e doar un vis.	62
CAPITOLUL 15. O vizită însemnată	67
CAPITOLUL 16. Adevărata poveste a Mistrețului cu Colți de Argint	70

CAPITOLUL 17. <i>Elegance under water</i>	75
CAPITOLUL 18. SOL	78
CAPITOLUL 19. Aranka	82
CAPITOLUL 20. Zarurile au fost și n-au fost aruncate.	85
CAPITOLUL 21. Luna goală	88
CAPITOLUL 22. Cel mai scurt capitol din lume	90
CAPITOLUL 23. Omida din om.	91
CAPITOLUL 24. Pușlamaua interioară	94
CAPITOLUL 25. O ofertă de nerefuzat	98
CAPITOLUL 26. Vremuri complicate	101
CAPITOLUL 27. În curând	104
CAPITOLUL 28. Ultimul cântec.	109
CAPITOLUL 29. Conferința 1	113
CAPITOLUL 30. Conferința 2	114
CAPITOLUL 31. Conferința 3	115
CAPITOLUL 32. Mundus Imaginalis.	116
CAPITOLUL 33. Conferința 4	120
CAPITOLUL 34. Al doilea cel mai scurt capitol din lume	122
CAPITOLUL 35. O să fim bine	123
CAPITOLUL 36. Un spirit liber își face simțită absența	125

Minei

Primului meu gând

Totul

Mereu

Un spirit liber își face simțită prezența

– Tovarășe Grim. Tovarășe Grim. Trezește-te imediat, tovarășe!

– Ce? Tov...? Cine-i acolo?

– Degeaba aprinzi lumina. N-o să mă vezi dacă eu nu vreau să mă vezi. Dacă nu mă fac văzut, ca să zic așa. Aoleu, da' ce dezordine e aici. Cum poți să trăiești în cocina asta, tovarășe Grim? Nu ți-e puțin rușine obrazului?

– Eu... Tovarășe? Ce? Cum? Cine ești? Ce ești? Ce vrei?

– Cum e posibil să pui direct pe masă lingurița plină de miere? Da' chiar suntem animale? Te rog să faci curat acum. Și să te tunzi. Ce-i cu părul ăsta? Ești hipiot? Și cu cearcănele? De ce ai așa niște cearcăne la numai cincizeci de ani?

– Cincizeci și trei...

– Bei? Sunt de la ficat cearcănele? Să n-aud că bei! Palid, neîngrijit, bețiv... nici nu mă mir că ești singur la vârsta asta. Sunt dezamăgit, tovarășe Grim.

– Cine ești? De unde știi câți ani am? Unde ești? De ce te aud așa?

– Mă auzi cum vreau eu să mă auzi. Sunt înaltele un pic cam înalte? Nu contează, se mai reglează cu timpul. Și știi foarte bine cine sunt. Nouăsprezece ani m-ai văzut la televizor. M-ai văzut

în fiecare zi, până când te-ai săturat și m-ai împușcat. Că numai așa pot să-mi explic. Cum să împuști un bătrân lipsit de apărare?

– Poftim? Eu... eu... eu nu... Cine ești? Ce vrei de la mine?

– Te faci că nu mă cunoști. Incredibil. Asta e jignitor de-a dreptul.

– Cine...

– Cine ești, cine ești? Altceva mai știi să spui, tovarășe? Faci ca un patefon stricat. Din ăla de care avea burghezo-moșierimea pe vremuri. Mama lor de bandiți! Da' las' că le-am arătat io lor cine sunt! Sunt Nicolae Ceaușescu, tovarășe. Secretarul General al Partidului Comunist Român, Președintele Republicii Socialiste România și Comandantul Suprem al Forțelor Armate! Știi prea bine cine sunt, da' te faci că plouă. Sau că ninge. Ca atunci când m-ai împușcat.

– Dar eu nu... Îmi pare rău, n-am vrut.

– Poftim? N-ai vrut? Tu știi ce înseamnă cuvântul „voluntar“, măi băiatule? Vine din franceză. *Volontaire*. Și din latină. *Voluntarius*. Și înseamnă „care acționează de bunăvoie, din proprie inițiativă, nesilit de nimeni, în mod conștient, fără constrângere, care se oferă fără să i se ordone să execute o misiune de luptă“. Ce misiune de luptă eram io și cu nevastă-mea? Ce n-ai vrut? Să ne omori? Ce-ai crezut că o să se întâmple când te oferi VOLUNTAR să faci parte dintr-un pluton de execuție?

– Îmi... îmi pare rău... Eram un copil.

– Asta nu e niciodată o scuză. Și eu am fost copil și n-am omorât pe nimeni. Și nici la maturitate n-am împușcat oameni. Nu cu mâna mea, cel puțin. Poate niște urși acolo... În fine. Nu despre mine era vorba. Tu, practic, ești călăul meu. Și teoretic. Și acum trebuie să am grijă de tine.

– Dumneavoastră... să aveți grijă de mine?

– Da. N-ai mai auzit? Cine salvează o viață devine responsabil pentru ea.

– Dar eu v-am...

– M-ai omorât, da, știu. Așa e Universul. Are reguli în oglindă. Oarecum. Cert e că tu mi-ai luat viața și acum eu sunt responsabil pentru a ta. Nu mă dau în vânt după situația asta, dar așa stau lucrurile și n-am de gând să le schimb.

– Dar dumneavoastră...

– Știi ce, spune-mi Nicu. Cred că suntem suficient de apropiați. Dacă împuști un om, măcar să poți să-i spui pe nume. Dacă-l ciuruiești, măcar să poți să-l tutuiești, a-ha-ha.

– Bine. Nicu. Nicolae. Dar... cum? De ce acum? Și ce ești acum? Un fel de fantomă?

– Ai văzut prea multe filme capitaliste, tovarășe. Nu există fantome. Crezi că o să încep să mut obiecte pe aici? Ce obiecte? Restul ăsta de sendviș de acum două săptămâni? Mai pune și tu mâna pe o carte. Te va face mai interesant. Chiar mai atrăgător. Sunt teorii care spun că aparițiile de tip poltergeist sunt de fapt cazuri de telechinezie inconștientă. Savanții sovietici au studiat îndeaproape fenomenul. Dar, revenind, până acum întrebai cine sunt, acum ce sunt. Cred că ai ceva probleme de identitate pe care le proiectezi asupra mea, tinere.

– Totuși...

– Sunt un spirit liber, asta sunt. Dacă ești așa de interesat de statutul meu ontologic. Liber și destul de rătăcitor, aș spune.

– Rătăcitor... și pe unde ai rătăcit până acum?

– Prin Orient.

– De ce?

– Am avut treabă acolo.

– Și acum de ce ai venit aici?

– Pentru că am treabă pe-aici. Avem treabă. Mai exact, tu ai o treabă și eu trebuie să te ajut să ți-o faci.

– Treabă?

– Da. Hai că a ieșit soarele. „Ziua cade năprasnic asupra poetului“, cum ar zice Bulgakov. Dă și tu draperiile alea la o parte, te rog. Doamne, de când n-ai mai spălat draperiile, tovarășe Grim? Apropo, pot să-ți spun Willy? Așa te cheamă, nu? Willy Grim. Ca pe frați. Doar că tu ești unul singur și ai un singur M la sfârșit. Ți-am tot spus „tovarășe“, ca să te obișnuiești mai repede cu personajul „Ceașescu“, dar devine obositor. Și totuși, ce nume ciudat. Willy Grim. Ciudat chiar și pentru cineva din naționalitățile astea conlocuitoare. Pe vremea mea aveai și emisiune în limba germană. Tot ați distrus.

– Și acum este emisiune, pe TVR, dar nu vă... nu te deranjează soarele?

– Da' ce-s io, vampir? Ți-am explicat deja că sunt un spirit liber și că am venit aici ca să te ajut. Cum aș putea să te ajut să-ți faci treaba dacă m-ar deranja soarele? Treaba ta trebuie făcută la lumina zilei. Dar ce zi frumoasă. Hm... Asta a fost prima conversație pe care am avut-o cu primul iubit al Zoiei. Aveau opt ani. Mi-l lăsase mama lui în grijă și pe tot drumul către parc m-am întrebat ce să-i spun eu unui copil. Mai era și primul prieten al fiică-mii. Voiam să fac impresie bună. Oare să vorbesc despre vreme, cum fac adulții lipsiți de imaginație sau de chef? Era o zi frumoasă de toamnă. Soarele și vântul se-nțeleaseră să producă temperatura ideală pentru sacoul meu bej. Oare să-i spun asta? Și cum mă perpeleam eu așa în mintea mea, băiețelul care mergea în dreapta s-a întors brusc către mine și a spus: „Dar ce zi frumoasă!“ Mi-a venit să-l pup. Comandantul Suprem al Forțelor Armate nu pupă aiurea copii

în parc, dar tare mi-a venit să-l pup. Avea ochii mari și negri ca un tablou de Tonitza. Lenuței îi plăcea tare mult Tonitza. Și Baba. Odată, Baba a vrut să-i facă portretul și a chemat-o la el în atelier. Să-i pozeze. A-ha-ha. Ce-am mai râs și atunci. Tovarășa Elena Ceaușescu, academiciană, doctor inginer, savantă de renume mondial, să se deplaseze la atelieru' unui pictoraș amărât. Era să-l omoare. Pe bune. Îl sunase pe Carlos nebuna. Da' am intervenit repede și l-am salvat. Nici n-a știut moșu' Baba că fusese la un pas de moarte. Mie îmi plăcea doar Bălașa. Fetele alea albastre, cu coapse sănătoase și sâni tari. Aia da pictură. Artă. Așa arată Omul Nou. Mă rog, femeia lui. Dar ce spuneam?

– Nu mai știi...

– A, da. Treaba. Treaba ta, misiunea ta, dacă vrei un termen mai prețios, este să salvezi icoana făcătoare de minuni care plânge în biserica părăsită de la capătul satului. Nenorociții ăștia vor s-o dărâme și să facă o alimentară în loc.

– Poftim?

– Ce n-ai înțeles? Trebuie să salvezi biserica părăsită de la capătul satului, în care plânge icoana făcătoare de minuni, de capitaliștii care vor s-o dărâme ca să facă o alimentară în loc. Știi, eu am dărâmat niște biserici la viața mea și sunt chinuit de câteva remușcări. Poate că de-asta am și fost trimis să te ajut. Sau pentru că tu m-ai omorât atunci la Târgoviște și eu am devenit responsabil de tine. Nici nu mai contează. Asta e misiunea ta.

– Dar eu... Stai, stai puțin. Cum plânge icoana? De când? Ce icoană? Pe acolo trec în fiecare dimineată când alerg. Literalmente prin biserică. Îmi place cum se vede cerul prin acoperișul spart. Și ieri-dimineată nu plângea nicio icoană.

– Iartă-mă. De unde vin eu, plângea, plânge și va plânge sunt unul și același lucru. Poate că aici și acum nu plânge încă icoana. Și nici nu face minuni. Dar o să plângă. Și o să facă.

– Nici nu știu ce să spun. Îmi pare rău pentru Târgoviște...

– *Water under the bridge*, cum ar zice regina. Ce frumos a fost la ea în caleașcă. Puțin incomod. Și ea puțin cam înțepată pentru gustul meu. Dar amuzantă cumva. Mi-a povestit secretara ei cum a tăiat regina dintr-un întreg discurs care începea cu *I'm very pleased to be here* un singur cuvânt. Cuvântul „very“. Cred că asta înseamnă să fii regal. Și să faci parte dintr-o populație consangvină, se știe. Restul sunt povești. Dar apropo, pe tine te cheamă Grim. Cu numele ăsta de renume, ai scris și tu vreodată o poveste?

– Aaa, am... Da, am scris ceva. La un moment dat. Am și publicat un fel de carte pe internet. Sub pseudonim, pentru că...

– Pe internet nu se pune. Un scriitor adevărat publică la o editură. Nu pe net. Despre ce era povestea?

– Ar vrea ele, editurile... Și nu mai știu. Erau mai multe povești. Una era despre doi oameni care învățau cum să se uite unul pe celălalt. Aveam acolo un personaj fără dinți, care nu-și punea proteză pentru că mânca numai supă. L-am întâlnit apoi în cartea unui scriitor turc și am fost tare mândru de el. Ca și cum ar fi părăsit cartea mea și ar fi călătorit prin altele. Mi s-a părut tare frumos.

– Poate că ai și tu un pic de talent până la urmă, Willy Grim. Poate scrii o carte despre cum ai salvat icoana. Poate te umpli și de bani. Așa ar fi frumos în capitalism.

– Am bani. Și nu mă pot gândi la asta acum. Dacă nu te superi, am obosit un pic.

– Trebuie să mănânci ceva. Și eu trebuie să fug. Poftă bună!

Răzvan

– Să știi, Răzvane, că eu am închis ochii atunci. La Târgoviște. N-am văzut. A fost ca un vis urât. Când m-am trezit, erau amândoi acolo, lângă zid.

– Lasă, Will. E în regulă. A trecut atâta vreme. Erai copil...

– Asta nu e niciodată o scuză. Și tu ai fost copil și n-ai omorât pe nimeni. Nici măcar un urs...

– Urs? Ce? Lasă. Lasă acum. Îți faci sânge rău degeaba. Ai făcut și tu ce ai crezut că era bine să faci la momentul respectiv. Hai să vorbim despre altceva. Și așa arăți ca naiba. Nu dormi? Ce-i cu tine? Mai bine mai bem niște vin. Să pui și tu un pic de roșu în obraz. Uite ce zgomot plăcut face când îl torni în pahar. Și ce culoare frumoasă are când te uiți la el în lumină. Când eram mic, mă ducea mătușa mamei la biserică la împărtășanie și era o lumină albastră acolo, în altar, și se reflecta în lingurița popei, și mult timp am crezut că vinul de împărtășanie e albastru. Ca un fel de minune. Poate pentru că în mintea mea de copil Isus era regele iudeilor și avea automat sânge albastru. Dar ce pahare ai! Sunt noi? De la Zara Home? De când îți cumperi tu lucruri de la Zara?

– Le-am primit cadou...

– Frumos. Și ai făcut și un pic de ordine. Ai spălat draperiile. Și acum văd că te-ai tuns. Uau. Ești bolnav? Fază terminală? Sau te însori? Cam același lucru, de fapt.

– Ha-ha, ce-am mai râs. Nu mă însor. Și nici nu sunt bolnav. Am primit o vizită neașteptată. O să-ți povestesc cândva.

– Păi spune-mi acum.

– Acum o să crezi că sunt nebun. Îți spun altă dată. Nu de asta te-am chemat aici. Te-am chemat ca să bem și ca să mă ajuți cu un sfat avocățesc. Trebuie să-mi spui cum se poate anula o autorizație de construcție.

– Te bagi în imobiliare? Mai ții minte când am vrut să cumpărăm terenul ăla, ne-am dus să-l vedem și l-ai întrebat pe proprietar unde e? Și el a răspuns „aici“, așa că tu ai spus „aici nu e nimic“? Am murit de râs.

– Dar chiar nu era nimic. Mă așteptam să fie măcar un gard. Nu știu. În continuare mi se pare tare ciudat să nu cumperi nimic. O suprafață de planetă și aerul de deasupra ei... Dar nu, nu mă bag în imobiliare. Vreau să știu cum pot opri demolarea bisericii părăsite de la capătul satului.

– Biserica blestemată?

– E blestemată?

– Așa zice lumea. Că a fost construită pe un loc blestemat. Sătenii cântă când trec pe-acolo. Te-ai mutat în casa bunicilor, da' pare că nu știi nimic despre locurile astea. Aici s-au întâmplat o mulțime de lucruri.

– Știi câte ceva. Mereu am crezut că doar familia mea e un pic mai ciudată. Se pare că avem toți legături speciale cu lumea de dincolo. Bunicul povestea cum au pus odată cortul între două dealuri, ca să nu-i sufle vântul, și în prima noapte au auzit viori cântând și voci râzând. În a doua noapte cineva a luat

tăciunii din vatră și i-a aruncat în cort și tot așa, până când, într-o dimineață, a apărut ceva ca un abur albicios într-un copac și s-au hotărât să se țină de mână și să meargă toți până acolo, dar unul dintre băieți a fost mai curajos și s-a dus singur. Când s-a întors, era mut. Și așa a rămas. L-am cunoscut și eu la un moment dat. A trăit aici în sat până de curând. Și mai sunt niște povești. Mai ales femeile din familie au avut întâlniri și vise de pe lumea cealaltă. Dar, cum spuneam, se pare că nu doar femeile...

– Sigur ești bine? Mă îngrijorezi un pic.

– Da, sunt bine. O să-ți spun. Până atunci spune-mi cum oprim demolarea.

– Trebuie să mă interesez. În principiu, orice act poate fi revocat de autoritatea emitentă. Dar asta ar însemna să te faci tu primar, pentru că ăsta de acum n-o să revoce nimic. Vin acuși alegerile.

– Da, hai să mai cercetezi un pic problema, că nu mă văd prea curând în politică. S-a făcut târziu. Îți chem un taxi până în oraș?

– Da. Vin mâine după mașină. De fapt, nu, am autobuz acum, la zece. Mai iau un pic de aer. Aici e altfel aerul. Și cerul. Are mai multe stele și pot să văd Calea Lactee. Îmi aduce aminte de tata.

– Tata. Mai știi când i-am băut sticla de Famous Grouse din vitrină și am pus ceai în loc? Ce copilărie frumoasă am avut!

– Da. Și acum e frumos. Te sun mâine. Somn ușor!

Candidatul-surpriză

– Auzi, nu mai vreau să vorbim despre asta, da' mor de curiozitate. Tu ai mai spus cuiva că m-ai împușcat? Sau e secret? La cum a ajuns țara asta, dacă se află, riști să-ți iei bătaie de la oameni pe stradă.

– Sunt câțiva prieteni care știu...

– Unul e Răzvan, nu? Mai știi când mi-ai dat flori? Când am venit în vizită de lucru. Erați în clasa I.

– I A.

– Tu mi-ai dat mie trandafiri albi și el Lenuței trandafiri roșii. Ce frumoși erați. Aveați toți dinții. Mereu alegeau doar copii cu toți dinții ca să-mi dea florile. Nu știu de ce. Eu n-aș fi avut nicio problemă dacă ar fi fost știrbi. Dar aici, la județ, aveați un prim-secretar, mamă-mamă! Totul trebuia să fie perfect.

– Da. Ți-am dat florile, deși nu aveam origine sănătoasă. Pare că dantura conta mai mult decât lupta de clasă. Țin minte cum m-ai pupat pe un singur obraz. Chiar mi s-a părut că-ți sunt drag pentru o secundă. Și aveai pistrui. Pe mâini. Pistrui de om bătrân. Și erai mult mai slab decât în portretul oficial cocoțat deasupra tablei.

– Mă faci gras? Incredibil. Auzi tu, să-mi dai flori la șase ani și să mă împuști la nouăsprezece. Cum e și viața asta... Da' lasă, că nici mort nu te plictisești. Uită-te la mine. Așa, deci ce ți-a zis Răzvan? Cum oprim demolarea?

– Pare că trebuie să mă fac primar. Vin acum alegerile.

– Asta e perfect. Păi cine se pricepe la politică mai bine decât mine? Eu câștigam alegerile cu 99% de fiecare dată. Te fac primar cât ai zice pește. Dar ce zi urâtă azi. Nici nu plouă, nici nu stă. Și presiunea asta scăzută. Ți se înfundă urechile. Dacă ai...

– Dar eu...

– Dar tu ce? N-ai urechi? N-auzi că ai o misiune? Plus că ai lucrat în publicitate. Tu îți scrii sloganul, eu îți fac campania, gata, succes.

– Am lucrat foarte puțin. Și n-am scris niciodată un slogan. Erau toate adaptări din engleză. Făceam reclamă la țigări.

– A, deci nu sunt singurul om pe care l-ai omorât. Măcar am fost primul? Ha-ha. Mor de râs. Pluton de execuție și apoi reclamă la țigări! Bă băiatule, tu ești criminal în serie. Știi că în comunism nu există criminali în serie? Numai societatea capitalistă produce așa ceva.

– Păi și Rîmaru...

– Excepția care confirmă regula. Hai, nu mai sta, mâine îți anunți candidatura.

Nu toate vizitele scurte sunt plăcute

- Deschide ușa! Poliția! Deschide!
- Imediat. Poliția? S-a întâmplat ceva?
- Deschide imediat!
- Tocmai am zis imediat. Deschid, da. Bună seara! Deși seară a fost acum șase ore. Ce s-a întâmplat?
- Domnul Willy Grim?
- Da, Mirele. Eu sunt. Mă știi de când eram mici, eu veneam aici la bunica și tu te jucai cu soldățeii mei, că eu aveam din ăia mișto. *Made in Hong Kong*. Ce-i cu tine la ora asta?
- Permiteți să intervin. Comisar-șef Eminescu. Putem intra?
- Serios... Sunteți mai mulți. Și de la oraș. Și cu nume de luceferi. Sigur, intrați. Am spălat și draperiile. Luați loc. Cu ce să vă servesc? Și, mai ales, ce naiba căutați la mine în casă la ora asta? Pe bune, Eminescu? Poetul?
- Da. Suntem rude. Domnule Grim, nu vreau să vă rețin, sunt aici în legătură cu proaspăt anunțata dumneavoastră candidatură. Pentru care vă felicit, de altfel. Vedeți dumneavoastră, dacă ar fi să mă descriu în momentul de față, aș spune că sunt un reprezentant al stării de fapt, al statu-quoului, dacă vreți. Și

statu-quoul comunei presupune faptul că domnul primar nu are contracandidat. N-a mai avut de douăzeci de ani și aș vrea să aflu ce v-a făcut să vreți să schimbați acest lucru. Și să vă întreb dacă nu există șanse să vă răzgândiți. Știți, noaptea e un sfetnic bun, dar uneori are nevoie și ea de un mic ajutor. De un *push*, cum ați spune dumneavoastră, corporatiștii.

– Nu mai sunt de mult corporatist și treaba dumneavoastră este să-mi protejați candidatura, nu să puneți întrebări. Deci, dacă asta a fost tot... A, nu, nu vaza! Vă rog să nu ating...

– Ce vază frumoasă, domnule Grim. Pare de Murano. Știți că și peștii aceia din comunism erau din sticlă de Murano? Cei de pe televizor. Am avut cu toții. Mirele, până și tu ai avut, cred. Vezi că acum se vând pe sume consistente. De unde e vaza?

– Vă rog frumos să aveți grijă cu ea. A fost adusă acum mult timp de mama, de la Veneția.

– Grijă este meseria mea, domnule Grim. Am grijă de tot ce ne înconjoară... Câtă măiestrie! Și ce culori! Personal, nu mă dau în vânt după gamă, dar trebuie să recunosc că rar dai greș cu două culori complementare. Cald–rece, închis–deschis, lumină–umbră. Așa de frumos. Așa de elegant. Și albastru-oranj e gama mea preferată. Când eram mic, mama m-a dat la Școala Populară de Artă. Apropo, știu că și dumneavoastră sunteți artist, nu? Mare pictor de la București.

– Grafician. Am fost. Apoi...

– După cum spuneam, la Școala Populară de Artă aveam o colegă cu vreo zece ani mai mare. Bunicul ei era tătar. Îi spuneam Japoneza. Japoneza mi-a dat o casetă cu Alphaville, pentru că Alphaville cânta „Big in Japan“, și m-a dus într-un loc secret de pe munte, și m-a sărutat pe gură. Purta un ruj roșu și neplăcut. Spunea că e complementar cu verdele sticlei de bere.

Se uita mereu la soare prin sticla de bere, cum mă uit eu acum prin...

– Vă rog, aveți gri...

– Oh, mii de scuze. Mirele, stai pe loc! Vai, sunt impardonabil de neîndemânatic uneori. Azi nimeresc cu Glock-ul o monedă de la douăzeci de metri și mâine parcă am două mâini stângi. Îmi pare nespus de rău. Și am făcut și cioburi peste tot. Vedeți, entropia. Mereu mai mică în trecut și mai mare în viitor. Universul se îndreaptă ireversibil către dezordine și dezastru. A doua lege a termodinamicii spune că vaza nu se va lipi niciodată singură la loc. Dimpotrivă. Lăsată de izbeliște, se va fărâmița și mai mult. Lăstate de izbeliște, lucrurile scapă ireversibil de sub control. Fac dezordine. Și, dacă ar fi să mă descriu în momentul de față, aș spune că sunt un reprezentant al ordinii. Al ordinii care trebuie să acționeze în sensul invers dezordinii provocate de candidatura dumneavoastră, domnule Grim. Vestea bună e că unele procese sunt reversibile, dacă pui suficientă energie. Dacă ați fi în Japonia acum, ați aduna cu grijă toate cioburile și le-ați lipi la loc cu aur. Cine știe, poate cu un rezultat chiar mai interesant decât originalul. Și aici, în România, te poți aduna uneori de pe jos și te poți lipi la loc după ce te-au făcut țândări. Dar cu o condiție, domnule Grim. Să fie cioburile suficient de mari. Ca să mai ai ce lipi... Hai, Mirele. Bună seara.

Spartă în zeci de fragmente de literatură a absurdului, povestea lui Willy Grim devine un prilej de reevaluare ludică a istoriei. Textul recompune mici vieți în jurul unui mare eveniment și transformă narațiunea printr-o farsă inteligentă și subtilă, amintind de stilul lui Marin Sorescu.

Personajul principal călătorește prin toate microscenariile acestei lumi-text și evadează de fapt prin propria identitate.

Bobi Pricop

O carte a capcanelor întinse de vis și realitate, *Omul care și-a pierdut patul* ne spune povestea unui personaj aproape eroic, a cărui singură certitudine este dispariția. Atunci când se mută în casa bunicilor de la țară și începe să audă vocea lui Ceaușescu, Willy Grim înțelege că viața i s-a schimbat definitiv. Pe urmele istoriilor care l-au făcut să trăiască mai multe vieți în același trup, Willy se lasă ghidat de spectre, de iubiri și filozofii pe jumătate visate ca să salveze o comunitate de la destrămare. Singura problemă e că pericolul îl urmărește la fiecare pas, iar granița dintre realitate și lumea de dincolo e din ce în ce mai subțire.

**curtea veche
publishing**

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1899-9

9 786064 418999